

India: 10 keer 10 %

Johan Albrecht, Senior Fellow Itinera Institute
& Universiteit Gent, Faculteit Economie en Bedrijfskunde

Hoge economische groeicijfers voor India en China doen in het rijke Westen veelal alarmlichtjes knipperen. Is het huidige groeiritme duurzaam en wordt Europa op termijn gereduceerd tot één grote toeristische bestemming in de nieuwe economische periferie? India trekt niet aan de pletwals van de globalisering, het is vooral een democratie met een duidelijke missie: hoe kan de groei zo effectief mogelijk de schrijnende armoede, ongelijkheid en onleefbaarheid van de steden verminderen? Het slagen van deze missie biedt tevens overduidelijke opportuniteiten voor Westerse bedrijven.

Groeikampioen: van straatarm naar arm

De Indische economie draait op volle toeren en de vooruitzichten zijn veelbelovend. Over de laatste drie jaar noteerden de statistici een gemiddelde economische groei van 8%. Voor de periode tot 2050 voorziet Goldman Sachs een gemiddelde groei van ongeveer 6%. Geen enkel land doet beter. Sommige auteurs zijn zelfs optimistischer. Zo voorzien Rodrik en Subramanian een groei van 7% tot 2025¹. Voor China liggen de groeiverwachtingen op lange termijn aanzienlijk lager omdat de politiek van één kind per gezin zal leiden tot een relatieve veroudering van de beroepsbevolking. India zal in mindere mate geconfronteerd worden met de vergrijzing.

Vertrekkende van bovenvermelde groeiprognose wordt de Indische economie rond 2025 in absolute omvang groter dan de Duitse, in 2032 wordt Japan ingehaald en in 2050 wordt zelfs de kloof met de VS relatief klein. Alleen China zal buiten schot blijven. Deze toekomstprojecties zijn natuurlijk afhankelijk van diverse condities. India is echter reeds een democratie met instituties die relatief Westers zijn. China heeft in dit opzicht nog enkele keiharde noten te kraken en het valt af te

wachten hoe vlot een dergelijke transitie zal verlopen.

Volgens dezelfde modellen ligt het gemiddelde Indische inkomen in 2050 met 17 366 US\$ echter zeer ver achter op het gemiddelde inkomen van bijvoorbeeld China (31 257 US\$), Italië (40 910 US\$) Duitsland (48 952 US\$), Rusland (49 646 US\$), Frankrijk (51 594 US\$), Japan (68 805 US\$) en de VS (83 710 US\$)². Momenteel bedraagt het jaarlijkse Indische inkomen per hoofd echter amper 600 US\$ of net geen 500 Euro. De conclusie bij de oefening van Goldman Sachs is dan ook dat India op 45 jaar tijd kan evolueren van straatarm naar arm. Dit is in ieder geval beter dan de *status quo*. We kunnen dus alleen maar hopen dat de hoge groei gehandhaafd kan worden. De Europeanen zullen in 2050 vooral moeten wennen aan een rijk Rusland.

Noodzakelijke ambities

De Indische regering is natuurlijk vooral in de evolutie van de economie op relatief korte termijn geïnteresseerd. En de ambities zijn duidelijk: het doel voor het komende decennium is 10 keer 10% groei. Het halen van deze

¹ Rodrik, D. en Subramanian (2004). Why India Can Grow at 7 Percent a Year or More: Projections and Reflections. IMF Working Paper WP/04/118

² Het betreft hier simulaties in constante dollars van 2003. Zie p.38 in Goldman Sachs (2004). Growth and Development: The Path to 2050 (Goldman Sachs Group Inc, London)

doelstelling is geen zet in een globale economische inhaalrace maar een bittere noodzaak om de nog steeds extreme armoede te temperen. India is immers in geen enkel opzicht een economische supermacht. Jaarlijks sterven er naar schatting 1,2 miljoen kinderen jonger dan 5 aan de gevolgen van ondervoeding. Een onbekend aantal kinderen sterft aan de gevolgen van eenvoudig te vermijden ziekten. Armoede is dodelijk in India en het land 'scoort' inzake kindersterfte even slecht als oorlogsgebieden.

“India is in geen enkel opzicht een economische supermacht. Jaarlijks sterven er 1,2 miljoen kinderen jonger dan 5 aan de gevolgen van ondervoeding.”

Ook de Indische middenklasse leeft allesbehalve riant. Amper de helft van de huishoudens is aangesloten op een waterleidingsnet en 57% van de gezinnen heeft een vorm van sanitair. En de totale bevolking van de sloppenwijken wordt geschat op 40 miljoen of 14% van de non-rurale bevolking³. De algemene leefbaarheid van de grootste Indische steden is kritiek. In Mumbai - de 'Maximale Stad' met een bevolking van 21 miljoen inwoners - loopt momenteel een petitie van de krant Times of India waarbij de bevolking de overheid smeekt om een onmiddellijke verbetering van de publieke diensten: *'We want to live like human beings, not rats.'* Het valt trouwens op dat de Indische media hun kritiek op de inefficiënte overheid niet sparen. In een democratie met vrije pers wordt corruptie en wanbeleid duidelijk aangeklaagd en dit is op termijn toch een factor die een beter bestuur absoluut noodzakelijk maakt. Overigens, corruptie is niet het exclusieve domein van de overheid en het bedrijfsleven. Momenteel loopt er in Mumbai een groot onderzoek naar een belangrijke NGO die van de overheid gronden had gekregen voor de bouw van verschillende scholen en ziekenhuizen. De NGO had via ingenieuze constructies deze waardevolle activa ondergebracht in andere juridische entiteiten om deze vervolgens tegen woekerprijzen door te

kunnen verkopen aan private bedrijven. Van ontwikkeling gesproken...

Economische inclusie

10% is ook het aandeel van reguliere tewerkstelling in de totale tewerkstelling. 90% van de Indische arbeidsbevolking is immers actief in de informele sector (landbouw, bouwactiviteiten, kleinhandel, etc). Deze sector koppelt een lage productiviteit aan een laag inkomen. Zo werkt ongeveer 65% van de

Indische beroepsbevolking in de landbouw terwijl deze sector minder dan 25% van het BNP aflevert. Werknemers uit de informele sector besteden naar schatting maar 10% van hun inkomen aan goederen en diensten uit de reguliere economie. Een inkomenstoename in de informele sector vertaalt zich dus niet in een evenredige toename van de officiële afzetmarkt voor Indische bedrijven. Een belangrijke uitzondering op deze regel lijkt de GSM te worden. Zelfs in rurale gebieden met dorpen zonder elektriciteit, kan je GSM-gebruikers tegen het lijf lopen.

In de informele economie werken ook vele kinderen. Voor 2000 werd de activiteitsgraad van kinderen (tussen 10 en 14 jaar oud) in India geschat op 12%⁴. In China ligt dit percentage op 7.8% en in Afrika werkt 25% van de kinderen. Een recente wet verbiedt kinderarbeid in India maar het valt af te wachten of deze wet - en de problematische afdwingbaarheid ervan - te verzoenen valt de huidige economische groei. Uit empirisch onderzoek voor India blijkt dat het aantrekken van de economische activiteit eerder leidt tot een toenemende vraag naar kinderarbeid. Het vooruitzicht van meer groei zal de vraag naar kinderarbeid dus doen toenemen. De ervaringen van Europa leren dat het aandeel werkende kinderen pas daalt na het bereiken van een hoger algemeen

³ Financial Times, 16 augustus 2006

⁴ Kambhampati, U. en Rajan, R. (2006). Economic Growth: A panacea for child labour? *World Development* 34(3), 426-445

inkomensniveau en het uitbouwen van degelijke schoolfaciliteiten.

Het is voor India van groot belang om het aandeel van de informele economie terug te dringen. Door een groeiende reguliere economie ontstaat op termijn een grotere belastbare basis waardoor de overheid meer middelen kan investeren in basisvoorzieningen voor de bevolking. Een dergelijke economische inclusie

van de beroepsbevolking werkt in de dienstensector die goed is voor 50% van het BNP. Het economische succesverhaal bij uitstek is de Indische IT-sector die rond Bangalore is geconcentreerd. Deze sector is nog steeds relatief klein en weegt ongeveer 1% van het totale BNP⁵. De één miljoen hooggeschoolden binnen de IT-sector leveren wel een aanzienlijke bijdrage in de Indische

“Door in India met succes goedkopere GSMs te gaan produceren voor de Aziatische markt, stelt Nokia de toekomst van het bedrijf veilig en worden de jobs in Finland beschermd.”

vereist dus het verder ontwikkelen van marktsectoren. De globalisering biedt in principe kansen voor een toename van de Indische export, zowel van industriële goederen als diensten. Enkele Indische staten werken dan ook zeer gericht aan het aantrekken van buitenlandse investeerders. Een dergelijke strategie wordt veelal geassocieerd met massaal banenverlies in het Westen. Dit schrikbeeld dient genuanceerd te worden. Zoals in elke groeiemarkt streven multinationals immers naar lokale productie. Nokia produceert in India vooral voor de Indische markt en deze zet leidt niet tot jobverlies in Finland, integendeel. Door in India met succes goedkopere GSMs te gaan produceren voor de Aziatische markt, stelt Nokia de toekomst van het bedrijf veilig en worden de jobs in Finland beschermd. Voor Westerse multinationals is de belangrijkste uitdaging van een groeieland zoals India wellicht het vinden van een productformaat dat toegang biedt tot de lokale consument met een zeer beperkte koopkracht.

Diensten

Het economische beleid zal zich concentreren op enkele duidelijke prioriteiten. In tegenstelling tot klassieke groeiverhalen verloopt de ontwikkeling van India niet zozeer via een fase van expansieve industrialisering. Vooral de Indische dienstensector is sterk gegroeid terwijl de industrialisering geen bijkomende jobs lijkt te creëren. Ongeveer 20%

exportprestaties. Hun hoge toegevoegde waarde vertaalt zich tevens in een hoog loon. Zo verdient een laatstejaars student die stage loopt bij een IT-bedrijf meer dan de professoren aan de universiteit. De nieuwe IT-fortuinen wekken de nodige wrevel: net zoals in het rijke Westen zijn Indiërs in de ban van het vergelijken van lonen. Anderzijds heeft de IT-sector India mee op de economische wereldkaart gezet en op deze manier de wereld gewezen op het enorme talent en de uitzonderlijke motivatie van de (jonge) Indiërs. Dit besef kan alleen maar overslaan naar andere sectoren. Volgens sommigen zal het *outsourcen* van kennisactiviteiten naar landen als India nog sterk toenemen.

Een belangrijke en zeer markante verklaring voor het Indische IT-succesverhaal is het ontbreken van overheidsregulering in die sector. Het economische leven is in India overgereguleerd en dit werkt voor vele sectoren verstikkend en verlamdend. De plotse opkomst van de IT-sector nam de bureaucraten in snelheid en de sector kon ongehinderd expansief groeien. Momenteel zijn er taaie discussies gaande over het vaststellen en geografisch toewijzen van de belastbare basissen van deze sector. Wat zal gebeuren met de andere sectoren van de Indische economie indien de overheid opteert voor minder maar betere regulering?

⁵ Dasgupta, S. en Singh, A. (2005). Will Services be the New Engine of Indian Economic Growth? *Development and Change* 36(6): 1035-1057

Infrastructuur eerst

De mooie IT-groeimarge biedt echter geen soelaas voor het gigantische legioen ongeschoolde werkkrachten. Voor deze groep dienen vooral infrastructuurwerken kansen te bieden. Een nationaal investeringsprogramma inzake infrastructuur dient zich te concentreren op twee fronten. Vooreerst is er een investeringsprogramma van 28 miljard US\$ over 7 jaar voor een opwaardering van de lamentabele infrastructuur in 63 Indische steden. Daarnaast is er een grote behoefte aan nieuwe luchthavens, nieuwe spoorverbindingen, nieuwe bruggen en wegen, nieuwe havens en andere nationale draaischijven. Hiertoe is een budget nodig van 150 miljard US\$ over vijf jaar. Belangrijk hierbij is de uitdrukkelijke wens van de Indische overheid om deze werken deels op te zetten onder vormen van publiek-private samenwerking. In principe biedt dit vele kansen voor Westerse bedrijven die expertise en financieringsmogelijkheden kunnen inbrengen. En dan is er nog het plan voor de bouw van nieuwe megacities. De luchthaven van Mumbai kampt met oplopende vertragingen door het economische succes van de regio. De enige oplossing is de bouw van een volledig nieuwe luchthaven naast een nieuwe stad – Navi Mumbai – die met een brug van 22.5 km in verbinding zal staan met het bestaande Mumbai. Een gelijkaardig megaproject wordt momenteel uitgewerkt voor New Delhi. De creatie van nieuwe steden lijkt het meest logische antwoord op de bevolkingstoename, de trek van het platteland naar de stad en de huidige stedelijke overbevolking. Net deze investeringsplannen zullen bijdragen tot een hoge groei op korte termijn. Murty en Soumya becijferden dat een duurzame toename met 10% van alleen de overheidsinvesteringen in infrastructuur – ongeveer 0.4% van het BNP en te onderscheiden van de investeringen door de private sector – zal bijdragen tot een versnelling van de economische groei met 2.5% zonder

inflatoire impact⁶. Bovendien zal hierdoor de armoede jaarlijks met 1% verminderd worden.

Kansen en algemene ontwikkeling ipv *shopping malls*

India is een land in volle ontwikkeling en vooral de beperkte groep goedopgeleiden ondervindt dagelijks reeds de baten van open internationale markten. India is echter een democratie met acute armoede. Dasgupta en Singh⁷ concluderen dan ook dat ‘*a program of globalisation which only leads to shopping malls and is perceived to generate visible income inequality is unlikely to be sustainable in a poor country with a robust democracy.*’ Laaggeschoolden zullen eerder kansen dienen te krijgen in de infrastructuurwerken en industrie. Uiteindelijk zal het toekomstige succes van de Indische industrie en dienstensector een ruimere fiscale basis mogelijk maken. Deze laat toe extra te financieren in infrastructuurwerken en in het aanbod van andere publieke goederen zoals onderwijs en een basis gezondheidszorg. In tegenstelling tot de populaire beeldvorming trekt India niet aan de pletwals van de globalisering. Het is een democratie in volle economische ontwikkeling met een duidelijke missie. India kan het zich niet permitteren om niet te groeien: teveel mensen leven in miserabele omstandigheden. De globalisering biedt kansen voor India, maar ook voor de Westerse bedrijven die Indische productiefactoren in toenemende mate wensen te integreren in globale productieprocessen. Ook de golf van infrastructuurwerken biedt grote opportuniteiten en uiteindelijk kan het land uitgroeien tot een belangrijke consumentenmarkt. Dit kan een *win-win* wereld opleveren met hopelijk de grootste baten voor de onderkant van de Indische maatschappij.

⁶ Murty, K.N. en Soumya, A. (2006). Macro effects of public investment in infrastructure in India. Indira Gandhi Institute of Development Research Working Paper series No.WP-2006-003

⁷ Dasgupta, S. en Singh, A. (2005). Will Services be the New Engine of Indian Economic Growth? *Development and Change* 36(6): 1035-1057

Het Itinera Institute is een onafhankelijke denktank en doetank die, boven partijgrenzen, regionale verschillen en belangengroepen heen, wegen wil aanreiken voor beleidshervormingen met het oog op duurzame economische groei en sociale bescherming in België en zijn regio's.

Itinera Institute VZW-ASBL

Boulevard Leopold II Laan 184d - B-1080 Brussel - Bruxelles

T +32 2 412 02 62 - F +32 2 412 02 69

info@itinerainstitute.org www.itinerainstitute.org

L'Institut Itinera est un think-tank et do-tank indépendant qui, au-dessus et au-delà des partis politiques, des différences régionales et des groupes d'intérêt, veut identifier les chemins de réformes qui garantissent une croissance économique et une protection sociale durables en Belgique et dans ses régions.

Verantwoordelijke uitgever – Editeur responsable: Marc De Vos, Directeur.

Disclaimer: The views presented in this Nota are those of the author(s) and do not necessarily represent those of the Itinera Institute. Nota describe research in progress by the author(s) and are published to elicit comments and to further debate.